

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu pro řízení ve věcech soudců rozhodl v ústním jednání konaném dne 30. listopadu 2012 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Danuše Novotné a jeho členů JUDr. Vojtěcha Šimíčka, PhD., JUDr. Ivany Doubkové, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Zdeňka Nováka a JUDr. Michala Bartoně, PhD., o návrhu **předsedy Krajského soudu v Brně** se sídlem Rooseveltova 16, Brno, na zahájení kárného řízení proti **JUDr. E. L.**, nar. x, soudkyni Krajského soudu v Brně, zastoupené JUDr. Jaroslavem Brožem, advokátem se sídlem ul. Marie Steyskalové 767/62, Brno,

t a k t o :

Podle § 19 odst. 1 zák. č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se kárně obviněná

JUDr. E. L.

nar. x

soudkyně Krajského soudu v Brně

u z n á v á v i n n o u , ž e

jako soudkyně Krajského soudu v Brně při rozhodování věci žalobce M. P., proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 24. 2. 2010, č. j. KUJI 13860/2010, vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 57 A 53/2011, založila rozsudek a jeho odůvodnění v této věci ze dne 30. 9. 2011 na obsahu listinných důkazů, které si opatřila a měla k dispozici až dne 19. 10. 2011, tedy po vyhlášení citovaného rozsudku,

t e d y z a v i n ě n ě p o r u š i l a

povinnost soudce, čímž ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů,

tím se dopustila

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů,
příčemž podle § 88 odst. 3 zák. č. 6/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů

se upouští od uložení kárného opatření.

Naproti tomu se kárně obviněná JUDr. E. L. podle § 19 odst. 2 zák. č. 7/2002 Sb.,
ve znění pozdějších předpisů,

zprošťuje kárné žaloby

pro skutky

- 1) Že ve věcech sp. zn. 57 Ca 5/2008, sp. zn. 57 Ca 38/2008, sp. zn. 57 Ca 59/2008, sp. zn. 57 Ca 64/2008, sp. zn. 57 Ca 69/2008, sp. zn. 57 Ca 82/2008, sp. zn. 57 Ca 90/2008, sp. zn. 57 Ca 1/2009, sp. zn. 57 Ca 7/2009, sp. zn. 57 Ca 10/2009, sp. zn. 57 Ca 16/2009, sp. zn. 57 Ca 31/2009, sp. zn. 57 Ca 37/2009, sp. zn. 57 Ca 42/2009, sp. zn. 57 Ca 91/2009, sp. zn. 57 A 10/2010, sp. zn. 57 A 35/2010, sp. zn. 57 A 41/2010, sp. zn. 57 A 54/2010, sp. zn. 57 A 103/2010, sp. zn. 57 A 115/2010, sp. zn. 57 A 32/2011, sp. zn. 57 A 41/2011, sp. zn. 57 A 50/2011, sp. zn. 57 A 53/2011, sp. zn. 22 Cad 194/2008, sp. zn. 22 Cad 196/2008, sp. zn. 22 Cad 3/2009, sp. zn. 22 Cad 20/2009, sp. zn. 22 Cad 28/2009, sp. zn. 22 Cad 30/2009, sp. zn. 22 Cad 47/2009, sp. zn. 22 Cad 56/2009, sp. zn. 22 Cad 71/2009, sp. zn. 22 Cad 122/2009, sp. zn. 22 Ad 4/2010, sp. zn. 22 Ad 9/2010, sp. zn. 22 Ad 13/2010, sp. zn. 22 Ad 19/2010, sp. zn. 22 Ad 25/2010, sp. zn. 22 Ad 29/2010, sp. zn. 22 Ad 2/2011, sp. zn. 22 Ad 16/2011, sp. zn. 22 Ad 43/2011, sp. zn. 22 Ad 50/2011, udělovala písemné pokyny kanceláři, aby bylo vyznačeno skončení věci až několik dní po udělení pokynu.
- 2) Ve věcech sp. zn. 22 Cad 114/2009, sp. zn. 22 Cad 92/2009, sp. zn. 22 Cad 119/2009, sp. zn. 57 Ca 70/2009, sp. zn. 57 A 77/2010, neučinila potřebná opatření, aby rozhodnutí byla vyhotovena podle § 54 odst. 3 s. ř. s. v zákonné jednoměsíční lhůtě,

neboť uvedené skutky nejsou kárným proviněním.

Odůvodnění:

Kárný žalobce – předseda Krajského soudu v Brně podal u kárného soudu dne 29. 6. 2012 kárnou žalobu na soudkyni Krajského soudu v Brně JUDr. E. L. (dále též jen „kárně obviněná“), pro kárné provinění podle § 87 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o soudech a soudcích“), jehož se měla dopustit tím, že

1. Podstatnou část odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 57 A 53/2011 - 35, založila na obsahu listinných důkazů (rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 2. 2010, č. j. KUJI 13860/2010, a výzva Městského úřadu Moravský Krumlov, odbor dopravy, ze dne 13. 4. 2010, vč. kopie obálky), které si vyžádala od Městského úřadu Třebíče teprve poté, co ve věci vyhlásila rozhodnutí (podrobněji k tomu srov. níže bod ad 1);
2. Ve věcech sp. zn. 57 Ca 5/2008, sp. zn. 57 Ca 38/2008, sp. zn. 57 Ca 59/2008, sp. zn. 57 Ca 64/2008, sp. zn. 57 Ca 69/2008, sp. zn. 57 Ca 82/2008, sp. zn. 57 Ca 90/2008, sp. zn. 57 Ca 1/2009, sp. zn. 57 Ca 7/2009, sp. zn. 57 Ca 10/2009, sp. zn. 57 Ca 16/2009, sp. zn. 57 Ca 31/2009, sp. zn. 57 Ca 37/2009, sp. zn. 57 Ca 42/2009, sp. zn. 57 Ca 91/2009, sp. zn. 57 A 10/2010, sp. zn. 57 A 35/2010, sp. zn. 57 A 41/2010, sp. zn. 57 A 41/2010, sp. zn. 57 A 54/2010, sp. zn. 57 A 103/2010, sp. zn. 57 A 115/2010, sp. zn. 57 A 32/2011, sp. zn. 57 A 41/2011, sp. zn. 57 A 50/2011, sp. zn. 57 A 53/2011, sp. zn. 22 Cad 194/2008, sp. zn. 22 Cad 196/2008, sp. zn. 22 Cad 3/2009, sp. zn. 22 Cad 20/2009, sp. zn. 22 Cad 28/2009, sp. zn. 22 Cad 30/2009, sp. zn. 22 Cad 47/2009, sp. zn. 22 Cad 56/2009, sp. zn. 22 Cad 71/2009, sp. zn. 22 Cad 122/2009, sp. zn. 22 Ad 4/2010, 22 Ad 9/2010, sp. zn. 22 Ad 13/2010, sp. zn. 22 Ad 19/2010, sp. zn. 22 Ad 25/2010, sp. zn. 22 Ad 29/2010, sp. zn. 22 Ad 2/2011, sp. zn. 22 Ad 16/2011, sp. zn. 22 Ad 43/2011 a sp. zn. 22 Ad 50/2011, udělovala písemné pokyny kanceláři, aby bylo vyznačeno skončení věci až několik dní po udělení pokynu (konkrétní data jsou uvedena níže pod bodem ad 2);
3. Ve věcech sp. zn. 22 Cad 114/2009, sp. zn. 22 Cad 92/2009, sp. zn. 22 Cad 119/2009, sp. zn. 57 Ca 70/2009 a sp. zn. 57 A 77/2010 neučinila potřebná opatření, aby vyhlášená rozhodnutí byla vyhotovena (§ 54 odst. 3 s. ř. s.) v zákonné jednoměsíční lhůtě (konkrétní prodlení při vyhotovování, resp. vypravování rozhodnutí jsou uvedena níže pod bodem ad 3).

Ke skutku označenému ad 1) kárný žalobce poukázal na skutečnosti zjištěné ze spisu Krajského soudu v Brně, sp. zn. 57 A 53/2011. Kárně obviněná v této věci vyhotovila dne 30. 9. 2011 zkrácené znění rozsudku, čímž došlo k jeho vyhlášení, přičemž teprve dne 18. 10. 2011 se obrátila faxovým podáním na Městský úřad v Třebíči, a požádala o zaslání listinných důkazů – jednak rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 24. 2. 2010, č. j. KUJI 13860/2010, na jehož podkladě žalobce M. P. pozbyl řidičské oprávnění, jednak opis písemné výzvy Městského úřadu v Moravském Krumlově, odbor dopravy ze dne 13. 4. 2010, jímž byl M. P. vyzván k odevzdání řidičského oprávnění, včetně kopie obálky. Tyto listiny obdržela kárně

obviněná faxovým podáním dne 19. 10. 2011. V písemném vyhotovení rozsudku, který byl účastníkům řízení v souladu s pokynem kárně obviněné doručován dne 31. 10. 2011 použil soud obě výše specifikované listiny jako důkazy, o něž své rozhodnutí opřel a žalobu M. P. jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

Kárný žalobce obsáhle citoval z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 57 A 53/2011 a současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 1 As 16/2012. Z podnětu kasační stížnosti podané žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 57 A 53/2011, pro závažné vady řízení zrušil a konstatoval, že kárně obviněná vycházela v napadeném rozhodnutí z důkazních prostředků, které však byly opatřeny a do spisu založeny až po vydání rozsudku v této věci.

Předseda Nejvyššího správního soudu JUDr. Josef Baxa zaslal předsedovi Krajského soudu v Brně dopis ze dne 8. 3. 2012 (č. j. S 908/2012), kde na nedostatky zjištěné ve spisu Krajského soudu v Brně, sp. zn. 57 A 53/2011 upozornil a současně vyslovil názor, že procesní postup JUDr. E. L. v této věci je možno hodnotit jako zaviněné jednání – kárné provinění, jímž ohrozila důvěru v odborné rozhodování soudu (§ 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Kárný žalobce na podkladě tohoto podnětu podal na kárně obviněnou kárnou žalobu pro tento skutek.

Citovaný dopis předsedy Nejvyššího správního soudu vedl kárného žalobce k nařízení prověrky všech věcí rozhodnutých JUDr. E. L. za období tří let před doručením dopisu, které se v době prověrky nacházely u Krajského soudu v Brně. Za období od 8. 3. 2009 do 8. 3. 2012 rozhodla JUDr. E. L. celkem ve 490 věcech, z nichž bylo prověřce podrobeno 453 spisů.

Na podkladě této prověrky spisů zjistil kárný žalobce, že ve skutku specifikovaném v bodě ad 2) kárné žaloby kárně obviněná opakovaně udělovala písemné pokyny soudní kanceláři, aby bylo vyznačeno skončení níže specifikovaných věcí až několik dnů po udělení pokynu, a to:

Sp. zn. 57 Ca 5/2008 (podle pokynu ze dne 2. 4. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 9. 4. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 38/2008 (podle pokynu ze dne 15. 4. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 17. 4. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 59/2008 (podle pokynu ze dne 7. 4. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 24. 4. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 64/2008 (podle pokynu ze dne 9. 4. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 4. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 69/2008 (podle pokynu ze dne 13. 5. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 5. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 82/2008 (podle pokynu ze dne 13. 5. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 5. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 90/2008 (podle pokynu ze dne 19. 8. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 8. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 1/2009 (podle pokynu ze dne 24. 6. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 6. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 7/2009 (podle pokynu ze dne 25. 6. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 6. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 10/2009 (podle pokynu ze dne 10. 6. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 6. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 16/2009 (podle pokynu ze dne 15. 7. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 16. 7. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 31/2009 (podle pokynu ze dne 21. 10. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 10. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 37/2009 (podle pokynu ze dne 21. 10. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 10. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 42/2009 (podle pokynu ze dne 28. 8. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 8. 2009).

Sp. zn. 57 Ca 91/2009 (podle pokynu ze dne 25. 1. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 28. 1. 2010).

Sp. zn. 57 A 10/2010 (podle pokynu ze dne 7. 10. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 14. 10. 2010).

Sp. zn. 57 A 35/2010 (podle pokynu ze dne 18. 8. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 8. 2010).

Sp. zn. 57 A 41/2010 (podle pokynu ze dne 20. 10. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 10. 2010).

Sp. zn. 57 A 54/2010 (podle pokynu ze dne 21. 9. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 9. 2010).

Sp. zn. 57 A 103/2010 (podle pokynu ze dne 15. 12. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 23. 1. 2010). (Ze soudního spisu vyplývá, že věc byla skončena dne 23. 12. 2009).

Sp. zn. 57 A 115/2010 (podle pokynu ze dne 20. 12. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 12. 2010).

Sp. zn. 57 A 32/2011 (podle pokynu ze dne 11. 8. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 18. 8. 2011).

Sp. zn. 57 A 41/2011 (podle pokynu ze dne 22. 8. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 25. 8. 2011).

Sp. zn. 57 A 50/2011 (podle pokynu ze dne 24. 8. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 25. 8. 2011).

Sp. zn. 57 A 53/2011 (podle pokynu ze dne 22. 9. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 9. 2010).

Sp. zn. 22 Cad 194/2008 (podle pokynu ze dne 14. 4. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 4. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 196/2008 (podle pokynu ze dne 18. 8. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 8. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 3/2009 (podle pokynu ze dne 27. 3. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 3. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 20/2009 (podle pokynu ze dne 26. 3. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 3. 2010).

Sp. zn. 22 Cad 28/2009 (podle pokynu ze dne 14. 4. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 4. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 30/2009 (podle pokynu ze dne 20. 5. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 5. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 47/2009 (podle pokynu ze dne 25. 6. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 8. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 56/2009 (podle pokynu ze dne 8. 6. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 6. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 71/2009 (podle pokynu ze dne 25. 6. 2009 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 6. 2009).

Sp. zn. 22 Cad 122/2009 (podle pokynu ze dne 15. 3. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 3. 2010).

Sp. zn. 22 Ad 4/2010 (podle pokynu ze dne 28. 4. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 4. 2010).

Sp. zn. 22 Ad 9/2010 (podle pokynu ze dne 21. 1. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 29. 1. 2010).

Sp. zn. 22 Ad 13/2010 (podle pokynu ze dne 8. 3. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 3. 2010).

Sp. zn. 22 Ad 19/2010 (podle pokynu ze dne 6. 5. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 28. 5. 2010).

Sp. zn. 22 Ad 25/2010 (podle pokynu ze dne 9. 8. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 12. 9. 2010). (správně 12. 8. 2010)

Sp. zn. 22 Ad 29/2010 (podle pokynu ze dne 23. 9. 2010 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 9. 2010).

Sp. zn. 22 Ad 2/2011 (podle pokynu ze dne 7. 2. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 28. 2. 2011).

Sp. zn. 22 Ad 16/2011 (podle pokynu ze dne 20. 5. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 5. 2011).

Sp. zn. 22 Ad 43/2011 (podle pokynu ze dne 5. 10. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 31. 10. 2011).

Sp. zn. 22 Ad 50/2011 (podle pokynu ze dne 23. 9. 2011 mělo být vyznačeno skončení věci ke dni 30. 9. 2011).

Byť kárný žalobce nevytýká kárně obviněné explicitní porušení konkrétní závazné právní normy, která by takovému udělování písemných pokynů soudcem soudní kanceláři vylučovala či přímo zakazovala, má za to, že tento postup není správný. Je totiž možné, že by účastníci řízení či další osoby mohly nahlédnout do spisu a ještě před formálním skončením věci by zjistili, že už je v podstatě rozhodnuta. Nadto pokyny kárně obviněné nezohledňovaly možnou dispoziční vůli účastníků řízení, např. zpětvzetí žaloby žalobcem, změna žalobní argumentace apod. Podle kárného žalobce jde o „zarážející skutečnost“, potenciálně ohrožující důvěru v odborné a spravedlivé rozhodování soudu.

Ve vztahu ke skutku uvedenému ad 3) kárné žaloby zjistil kárný žalobce, že v rozporu s povinností uvedenou v ustanovení § 54 odst. 3 s. ř. s. vyhotovit rozsudek nejpozději do 1 měsíce od vyhlášení a učinit potřebná opatření k doručení stejnopisu rozsudku účastníkům do vlastních rukou a k doručení osobám na řízení zúčastněným, kárně obviněná v 5 případech toto zákonné ustanovení nerespektovala. Klade jí za vinu, že neučinila potřebná opatření, aby vyhlášená rozhodnutí byla vyhotovena resp. vypravena v zákonné jednoměsíční lhůtě. Stalo se to konkrétně v případech:

ve věci sp. zn. 22 Cad 92/2009, kdy vyhlásila kárně obviněná rozhodnutí dne 26. 11. 2009 a písemný pokyn k vypravení rozhodnutí byl kanceláři předán až dne 30. 12. 2009,

ve věci sp. zn. 22 Cad 114/2009, kdy vyhlásila kárně obviněná rozhodnutí dne 19. 11. 2009 a písemný pokyn k vypravení rozhodnutí byl kanceláři předán až dne 4. 1. 2010,

ve věci sp. zn. 22 Cad 119/2009, kdy vyhlásila kárně obviněná rozhodnutí dne 26. 11. 2009 a písemný pokyn k vypravení rozhodnutí byl kanceláři předán až dne 4. 1. 2010,

ve věci sp. zn. 57 Ca 70/2009, kdy vyhlásila kárně obviněná rozhodnutí dne 3. 12. 2009 a písemný pokyn k vypravení rozhodnutí byl kanceláři předán až dne 6. 1. 2010,

ve věci sp. zn. 57 A 77/2010, kdy vyhlásila kárně obviněná rozhodnutí dne 23. 6. 2011 a písemný pokyn k vypravení rozhodnutí byl kanceláři předán až 25. 7. 2011, přičemž tento údaj byl čerpán z databáze Lotus Notes, neboť spis se v době проверки nacházel na Nejvyšším správním soudě.

Z obsahu uvedených spisů není patrné, že by kárně obviněná požádala předsedu soudu o prodloužení lhůty k vypracování a vypravení rozsudku ze závažných důvodů. Důsledkem pozdního vyhotovení, vypravení a doručení rozhodnutí je dle kárného žalobce jednak porušení zákona, ohrožení důvěry v odborné a spravedlivé rozhodování soudu, jednak porušení ústavně právního imperativu – rozhodovat bez zbytečných průtahů jak vyplývá z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Kárný žalobce navrhl, aby kárně obviněná JUDr. E. L. byla výše popsanými skutky uznána vinnou kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a aby jí bylo uloženo podle § 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 88 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, kárné opatření – důtka.

Kárně obviněná namítala, že by účelem kárného postihu měla být individuální a generální prevence, avšak současná aplikační praxe je pro kárně stíhaného soudce demotivující. Je tomu tak zejména v situacích, kdy jsou soudci kárně stíháni pro bagatelní a formální nedostatky, příp. i pro systémové chyby soudnictví samotného.

V tomto směru k bodu 1) kárné žaloby uvedla, že zcela mechanicky aplikuje poznatky z citovaného zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pokud by měl vymezený skutek kárně obviněné bez dalšího obstát, lze předpokládat, že by předseda Nejvyššího správního soudu sám podal návrh na zahájení kárného řízení. Ten však pouze vyzval žalobce, aby jej spravil o přijatých opatřeních, a proto zahrnutí přípisu předsedy Nejvyššího správního soudu do kárné žaloby se jeví jako nesprávné a vymezení skutku jako nedostatečné. V této souvislosti kárně obviněná poukázala na to, že své pochybení uznala, vyjádřila nad ním lítost. Nedomnívá se však, že hrubá vada řízení, jíž se dopustila, a zjištěný procesně vadný postup je důvodem pro zahájení kárného řízení. Systémovým zabezpečením nápravy v takovémto případě jsou procesní prostředky, a to řádné a mimořádné opravné prostředky. Podle jejího názoru kárné provinění by nemělo, vyjma extrémních excesů, postihovat vlastní rozhodovací činnost soudce, která je nesprávná v důsledku vadné interpretace a aplikace procesních či hmotně právních předpisů. Má za to, že intenzita porušení procesních předpisů v konkrétním případě je v nepoměru

k důsledkům kárného postihu za rozhodovací činnost, jež zpochybňují samotné základy soudcovské nezávislosti.

Podle kárně obviněné tak žalobce v bodě 2) kárné žaloby nevyhodnotil skutečnost, že vytýkané jednání není na soudech ojedinělé a vyznačuje se letitou tradicí. Umožňuje soudcům organizovat si práci tak, aby se mohli věnovat studiu a přípravě dalších rozhodnutí. Účelem této praxe je zajištění plynulého projednávání všech věcí, nadto je spis vždy k dispozici soudní kanceláře, aby tak bylo možno reagovat na každé podání. Kárně obviněná připustila, že nesrovnalost mezi datem vydaného pokynu soudní kanceláři a vyznačením skončení věci se mohla promítnout do etické roviny. Pokud však taková praxe byla pokládána za nevhodnou, šlo spíše o záležitost vnitřního nastavení evidence a její změny, nikoliv kárného postihu. Poukázala na to, že jde o případy, které jsou rozhodovány podle méně striktních procesních pravidel, přičemž její letitý postup jí předtím nikdo nevytkl, a to ani Nejvyšší správní soud, který měl v rámci přezkumu mnoho takovýchto jejích spisů s uvedenými pokyny k dispozici. Pokud udílela kanceláři datované pokyny, podle kterých bylo skončení věci následně vloženo do počítače, pak je tento postup ve výsledku stejný, jako kdyby si ponechala spis u sebe a soudní kanceláři by dala spis k dispozici až v den skončení věci. Oba způsoby mají stejný výsledný efekt, přičemž první je považován za důvod ke kárnému stíhání, druhý naopak za bezproblémový. V současné době kárně obviněná od této praxe zcela upustila.

K bodu 3) kárné žaloby uvedla, že v období let 2009 až 2011 celkově skončila 506 věcí. Z toho bylo prověrkou zjištěno, že ke zpoždění s vypravením rozsudku došlo ve 4 věcech, a to dvakrát o dva dny a dvakrát o tři dny. Ve všech případech se tak stalo z důvodů čerpání dovolené v souvislosti s vánočními svátky. V tomto bodu považuje kárně obviněná žalobu za šikanózní a zjištěná pochybení nenaplňují skutkovou podstatu kárného provinění, zejména pro nenaplnění jeho materiální stránky. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby kárného obvinění byla zproštěna, neboť specifikované skutky kárným proviněním nejsou.

Kárný žalobce v replice k vyjádření kárně obviněné považoval za nutné uvést, že přepis předsedy Nejvyššího správního soudu, jenž je zpochybňován, byl naopak pro věc významný, neboť právě z něj se žalobce dozvěděl o pochybení kárně obviněné. Připomenul, že právě od té doby také běží lhůta pro podání kárného návrhu. Pokud jde o skutek pod bodem 1) pak předseda soudu nemá možnost sám hodnotit rozhodovací činnost konkrétního soudce a závěry v tomto směru může činit na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V konkrétním případě byl přípisem upozorněn na skutečnosti, které ho opravňovaly k jejich převzetí do kárného návrhu.

K bodu 1) kárné žaloby:

Po stránce skutkové kárný senát zjistil z obsahu spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 57 A 53/2011, že rozsudek v této věci byl vyhlášen dne 30. 9. 2011. Z referátu soudkyně je patrné, že poté dne 18. 10. 2011 požádala Městský úřad v Třebíči o zaslání listinných důkazů, a to výše specifikovaných rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 24. 2. 2010 a výzvy Městského úřadu v Moravském Krumlově ze dne 13. 4. 2010, jež byly do spisu založeny dne 19. 10. 2010. Odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2011 odkazuje

výslovně na oba tyto dodatečně opatřené důkazy, výslovně je na str. 10 a 11 cituje a je na nich postavena podstatná část argumentace tohoto rozhodnutí.

Z obsahu spisu Spr 2053/2012 ze dne 10. 4. 2012 vyplývá, že kárně stíhaná výslovně připustila tento procesní postup ve věci sp. zn. 57 A 53/2011, zpochybnila ho jako vadný a nezákonný a nad svým jednáním vyjádřila lítost.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je soudce při výkonu své funkce vázán pouze zákonem. Je povinen vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.

Ustanovení § 80 odst. 1 citovaného zákona zavazuje soudce vykonávat funkci svědomitě a ustanovení § 80 odst. 3 stejného zákona stanoví soudci povinnost vykonávat funkci v souladu se zájmem na řádném výkonu soudnictví.

Podle § 77 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen s. ř. s.) provádí soud dokazování toliko při jednání, přičemž rozsah dokazování je stanoven v § 52 odst. 1 s. ř. s. Provedené důkazy hodnotí soud v intencích ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem. Výsledkem této hodnotící činnosti soudce je zjištění a přesné vymezení skutkového stavu v posuzované věci a vytvoření k tomu odpovídajících právních závěrů.

V posuzovaném případě tak bylo kárným senátem zjištěno, že kárně obviněná při rozhodování věci Krajského soudu v Brně sp. zn. 57 A 53/2010 postupovala v rozporu s citovanými zákonnými požadavky. Je logické a dikcí zákona podpořeno, že provedení a vyhodnocení důkazů musí vždy předcházet vydání rozsudku a naopak důkazy opatřené až po vydání rozhodnutí nemohou sloužit jako argument zdůvodňující procesní postup ve věci a učiněné právní závěry v takovémto rozhodnutí. Nadto zákon jednoznačně stanoví povinnost soudce provést dokazování pouze při jednání, které však v dané věci samosoudkyní nařízeno nebylo a naopak bylo rozhodováno bez jednání podle § 76 s. ř. s. Není proto pochyb, že takto zjištěné vady řízení důvodně vedly nadřízený soud ke zrušení napadeného rozhodnutí vzhledem k existenci kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je kárným proviněním soudce zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudu.

Kárný senát po provedeném řízení a zhodnocení výsledků dokazování dospěl k závěru o tom, že zjištěný procesní postup JUDr. E. L. ve věci sp. zn. 57 A 53/2011, vytknutý ve zrušovacím rozhodnutí nadřízeným soudem, v sobě nadto zahrnuje i zákonné znaky kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Kárně obviněná postupovala vědomě nedbale, pokud vydala v této věci rozsudek a teprve dodatečně opatřovala a hodnotila důkazy, které tak byly provedeny v rozporu se zákonem. Uvedené zjištění nasvědčuje závěru, že kárně obviněná zřejmě nebyla dostatečně obeznámena

s obsahem přiděleného spisu, neboť při jeho studiu a přípravě rozhodnutí musela zjistit, že dva pro posouzení věci podstatné důkazy ve spise obsaženy nejsou. Toto zjištění také mělo vést kárně obviněnou k tomu, aby ve věci nařídila jednání. Procesní postup, který posléze ve věci uplatnila, je výrazem nežádoucího rutinního přístupu k posouzení a rozhodování věci a bylo jím tak zcela zpochybněno, že kárně obviněná rozhodla na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem. Nerespektování příslušného procesního předpisu, jímž je při rozhodování věci vázána, je pochybením, které ve svých důsledcích vedlo k ohrožení důvěry v odborné a spravedlivé rozhodování soudu a proto jí kárný senát v tomto bodě žalobního návrhu shledal vinnou citovaným kárným proviněním.

Při úvaze o druhu a výši kárného opatření, které by mělo být kárně obviněné uloženo, vycházel kárný senát z následujících zjištění:

JUDr. E. L. byla od roku 1971 právní čekatelkou a od 1. 12. 1973 byla zvolena soudkyní Městského soudu v Brně ve funkci předsedkyně senátu. Soudkyní Krajského soudu v Brně se stala dne 1. 8. 1991 na úseku správního soudnictví. V období let 2002 – 2009 vykonávala funkci předsedkyně Soudcovské rady při Krajském soudu v Brně. Předsedou Krajského soudu v Brně je hodnocena jako bezproblémová soudkyně, odborně na výši, plynule rozhodující v přidělených kauzách, proti níž za dobu jejího 41 let trvajícího působení v justici nebylo vedeno kárné řízení. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že kárně obviněná opakovaně přiznala své pochybení při rozhodování ve věci sp. zn. 57 A 53/2011 a také opakovaně nad ním projevila lítost.

Kárný senát při stanovení sankce vycházel z vyhodnocení závažnosti kárného provinění, okolností případu, postoje JUDr. E. L. k projednávané kárné žalobě, zohlednil kladné hodnocení jejího dlouhodobého výkonu soudcovské funkce, jakož i její dosavadní kárnou bezúhonnost. Dospěl k závěru, že skutek, jenž zakládá kárné obvinění, je zcela ojedinělým vybočením kárně obviněné z mezí řádného výkonu funkce soudce a plnění pracovních povinností s touto činností spojených. Důvodně usuzuje, že již samotné vedení kárného řízení a projednání kárné žaloby kárným senátem mělo na JUDr. E. L. dostatečně silný účinek vedoucí k uvědomění si svého pochybení a dosažení žádoucího účelu kárného řízení tak bylo zajištěno již tímto způsobem. Proto shledal podmínky pro aplikaci ustanovení § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích a od uložení kárného opatření kárně obviněné upustil.

K bodu 2) kárné žaloby provedl kárný senát dokazování obsahem spisů krajského soudu v Brně v rozsahu, který je specifikován ve výroku kárného rozhodnutí. Nenabyl pochyb o tom, že JUDr. E. L. praktikovala postup, že soudní kanceláři na volně vkládaných listech vydávala pokyn, aby kancelář v příslušném rejstříku vyznačila skončení věci k datu, které stanovila, které se nekrylo s datem vydání pokynu, přičemž se jednalo o časové odstupy v rozpětí jednoho až dvaceti pěti dnů. V písemném referátu byl obsažen výrok rozsudku, pokyn k vyvěšení rozsudku ve zkrácené verzi na úřední desce po dobu 14 dnů a k vrácení spisu samosoudkyni, případně její asistentce. V žádném ze spisů, jež byly předmětem dokazování, nezjistil kárný senát, že by někdo z účastníků požádal o nahlédnutí do spisu, případně, že by učinil dispozitivní úkon směřující k zpětvzetí žaloby.

Kárně obviněná v řízení před kárným senátem plně odkázala na své písemné vyjádření k tomuto bodu kárné žaloby, a setrvala na stanovisku, že šlo o vžitou soudní praxi, která jí nikdy nebyla vytknuta jejími bezprostředně nadřízenými na krajském soudě, ani nadřízeným soudem, jemuž byly spisy s referáty tohoto typu předkládány v souvislosti s podanými oprávněnými prostředky některé ze stran. Vyloučila, že by účastník řízení mohl při případném nahlížení do spisu zjistit avízovaný způsob rozhodnutí ve věci, neboť v takovém případě by pokyn ze spisu vyňala. Po seznámení s výsledky проверки jejich spisů v roce 2012 od této praxe upustila.

Kárný senát sdílí názor kárného žalobce, že žádná právní norma nestanoví jak má samosoudce v obdobném případě ve vztahu k soudní kanceláři postupovat. Tento administrativní postup není upraven ani v soudním řádu správním, ani v podzákonném předpisu Instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 10. 12. 2003, č. j. 409/2003-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, ve znění Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 12. 2002, č. j. 423/2002-Org (dále jen „vnitřní a kancelářský řád“) Kárnému žalobci je možné přisvědčit i v tom, že tento administrativní postup nemusí být považován za správný a být tak obecně sdílen. Je však třeba mít na zřeteli, že úvahy kárného žalobce, že „je možné, že by účastníci řízení či další osoby mohli nahlédnout do spisu ještě před formálním skončením věci tak mohli zjistit, že věc je už podstatě rozhodnuta; pokyny kárně obviněné nezohledňovaly dispoziční vůli účastníků řízení, což vše tvoří zarážející skutečnosti“, se pohybují v rovině spekulace. Nepřihlížejí totiž k tomu, že žádná z oprávněných osob nemůže nahlížet do spisu, aniž by o tom byl samosoudce informován a aniž by k tomu dal souhlas. Je na něm, zda učiní vhodná opatření, např. neponechá ve spise své poznámky týkající se studia spisu, poznámky k předpokládanému užití soudní judikatury, případně i nástin samotného rozhodnutí (srov. § 72 odst. 1 vnitřního a kancelářského řádu). Jde-li totiž o rozhodnutí samosoudce, je logický a z principu samosoudcovského rozhodování jednoznačně vyplývající závěr, že nekonzultuje případné procesní postupy či budoucí rozhodnutí ve věci se senátem, a je tudíž jen na něm, jakou formu přípravy na rozhodnutí konkrétní věci zvolí.

Vzhledem k tomu, že tento postup jako pochybení ostatně nevytkl kárně obviněné v předchozích věcech ani odvolací soud vzhledem k jeho závažnosti k posuzovanému předmětu řízení ve věci samé, dospěl kárný senát k závěru, že kárnou žalobou takto vymezený skutek není kárným proviněním, a kárně obviněnou z něj kárné žaloby zprostil

K bodu 3) kárné žaloby provedl kárný senát dokazování obsahem spisů Krajského soudu v Brně, když ze spisu sp. zn. 22 Cad 119/2009 zjistil, že rozsudek byl vyhlášen dne 26. 11. 2009, kanceláři s referátem předložen dne 4. 1. 2010; ve věci sp. zn. 57 Ca 70/2009 byl rozsudek vyhlášen dne 3. 12. 2009 a kanceláři předložen dne 6. 1. 2010; ve věci sp. zn. 22 Cad 114/2009 byl rozsudek vyhlášen dne 19. 11. 2009, kanceláři předložen dne 4. 1. 2010. Důkaz spisem sp. zn. 57 A 77/2010 proveden nebyl, neboť nebyl kárnému senátu kárným žalobcem předložen.

Kárně obviněná k provedeným důkazům uvedla, že za sledovanou dobu tří let, jichž se проверка týkala, vyhotovovala rozsudky – až na uvedené případy – v zákonných lhůtách. K vytýkanému pochybení došlo mj. i proto, že v měsíci prosinci 2009 čerpala

dovolenou, takže nebyla na pracovišti přítomná po dobu jednoho týdne, což se promítlo do opožděného předání spisů soudní kanceláři.

Ustanovení § 54 odst. 3 s. ř. s. stanoví soudu povinnost vyhotovit rozsudek nejpozději do jednoho měsíce od vyhlášení a učinit potřebná opatření k doručení stejnopisu účastníkům do vlastních rukou a k doručení osobám na řízení zúčastněným. Tuto lhůtu může předseda soudu ze závažných důvodů prodloužit, nejvýše však o dva měsíce.

Z citovaného ustanovení plyne soudci povinnost ve lhůtě jednoho měsíce písemně vyhotovit rozsudek a dát pokyn soudní kanceláři k jeho vypravení. Kárný žalobce v kárné žalobě nedůsledně zaměňuje různé typy činností, jež toto zákonné ustanovení zmiňuje a rozlišuje, a klade kárně obviněné k tíži jak nevyhotovení písemného rozhodnutí, tak nevypravení rozsudků v zákonné lhůtě účastníkům řízení, aniž přitom rozlišuje mezi povinnostmi stanovenou soudci a povinnostmi vyplývající z vnitřního a kancelářského řádu soudní kanceláři (srov. argumentaci na str. 10 kárné žaloby). Kárný senát nepochybuje o nedůsledném postupu kárně obviněné v uvedených čtyřech případech, kdy ve stanovené lhůtě písemně vyhotovený rozsudek nebyl soudní kanceláři předložen s příslušným referátem komu a jakým způsobem má být doručen. Není také pochyb o tom, že v těchto věcech nepožádala kárně obviněná předsedu soudu o prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku. Zjištěná pochybení jsou tak v rozporu se zákonnými požadavky ustanovení § 54 odst. 3 s. ř. s.

Kárný senát při hodnocení okolností, jež jsou rozhodné pro závěr, zda takto zjištěné zaviněné porušení povinností soudce dosahuje intenzity kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, nemohl především pominout zjištění, že JUDr. E. L. v roce 2009 skončila 159 věcí, v roce 2010 skončila 106 věcí a v roce 2011 rozhodla ve 124 věcech, jak vyplývá z přehledu výkonů této soudkyně podaného předsedou Krajského soudu v Brně. Z celkového počtu 389 skončených věcí tak ve čtyřech vyjmenovaných případech překročila zákonem stanovenou lhůtu pro vyhotovení rozsudku. Pozdní vyhotovování rozhodnutí a překračování zákonných lhůt tak není vžitou metodou práce kárně obviněné, naopak je zřejmé, že jde o ojedinělý exces. Tato okolnost výrazně modifikuje a snižuje míru závažnosti zjištěného pochybení kárně obviněné. Podle kárného senátu toto zaviněné porušení zákonné povinnosti soudce v konkrétním případě nenaplňuje zákonné znaky kárného provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, proto kárně obviněnou pro tento skutek kárné žaloby zprostil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2012

JUDr. Danuše N o v o t

n á

předsedkyně kárného senátu